

Seria *Karl May***Volume apărute:****Ciclul Winnetou**

1. Winnetou vol 1- Omul preiilor
2. Winnetou vol 2- Detectiv
3. Winnetou vol 3- Testamentul
4. Old Surehand
5. Secretul lui Old Surehand
6. Secretul țigăncii
7. Insula giuvaerelor

Ciclul Satan și iscariotul

1. Capcana (Cetatea de stâncă)
2. Omul cu 12 degete

În pregătire:**Ciclul Satan și iscariotul**
Răzbunarea*Karl May***OMUL CU 12 DEGETE**

Autor: Karl May

Titlu original: Satan und Ischariot vol. 2

Titlu: Omul cu 12 degete

Editor Dexon Office, București

Ediție completată și revizuită

© by Dexon Office, 2018

Toate drepturile pentru această versiune aparțin Dexon Office

Informații, comenzi ramburs

Email dexionoffice@gmail.com

www.aldopress.ro

ISBN 978-973-701-729-1

**Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MAY, KARL**

Omul cu 12 degete / Karl May. - București : Dexon,
2018

ISBN 978-973-701-729-1

821.112.2

Capitolul 1 Cetatea de piatră

Nu mai era mult până să apună soarele, când zărirăm în depărtare o stâncă singuratică; pe măsură ce ne apropiam, stânca se înălța și mai mult.

— Asta e Almaden! zisei eu. De-acum trebuie să fim cu mare băgare de seamă.

— Nu vrea Old Shatterhand să descalece? își dădu cu părerea tânărul mimbrenj.

Avea dreptate. Un om călare se vede mai de departe decât unul pe jos. Deși asta era și intenția mea, totuși mă bucurai că băiatul chib-zuiește la fel. Ne oprirăm la marginea văii, odinioară lac, în mijlocul căreia se ridica stânca Almaden de acum.

Era întocmai așa cum ne-o descriesese Măsluitorul.

Ca să ajungem până la platou ar fi trebuit să ne urcăm pe una din cele două poteci; ne temeam însă să nu fim văzuți. Era neapărată nevoie să trimitem mai întâi pe cineva să cerceteze unde se află indienii. Mă însărcinai eu cu aceasta, lăsându-l pe mimbrenj să stea de pază la cai; pe ceilalți cu care venisem îi ascunsesem în pădurice.

Mă strecurai binișor până la piciorul stâncii, când zării la stânga mea, undeva mai departe, trâmbe subțiri de fum ridicându-se în văzduh. Erau focurile din lagărele yumașilor. Mă lăsai pe brânci și începui să mă târăsc cu mare băgare de seamă într-acolo.

Întins pe burtă, mă apropiai atât încât puteam zări chiar și chipurile desenate pe pânzele corturilor. Indienii au obiceiul să-și zugrăvească pe cort o întâmplare oarecare din viața lor sau o figură simbolică, proprie lor. Pe unul din corturi era zugrăvit un șarpe mare roșu, pe altul un cal, pe al treilea un lup. Înaintea celui cu șarpele roșu stăteau înfipte în pământ două sulite ce păreau să fie ale căpeteniei lor.

Văzusem ce voiam și tocmai mă gândeam să mă întorc la locul unde-l lăsasem pe băiat, când mă oprii încremenit în loc. Din cort ieșeau trei persoane: Judita, Melton și un indian, probabil proprietarul cortului. Schimbară încă vreo câteva cuvinte între ei, pe urmă indianul se întoarse în cort, pe când frumoasa Judita cu mormonul se îndreptară spre ruină. Fata se agățase de brațul mormonului, un semn

de intimitate pe care, dacă l-ar fi văzut atletul, ar fi făcut să i se urce sângele la cap. Fără să fiu zărit de ei, mă întorsei târându-mă pe burtă la locul unde-l lăsasem pe mimbrenj.

În vreme ce eu examinam locul, îl văzui pe tânărul mimbrenj aplecându-se și scormonind pământul la picioarele lui.

— Ce-ai găsit? îl întrebai eu curios.

— Să se uite și Old Shatterhand. E o gaură astupată de mână de om.

— O fi săpat-o apa ce se scurge de pe pereți, răspunsei eu.

— Atunci ar fi fost rotundă, eu văd însă că are patru colțuri.

— Ia să vedem.

Mă aplecai și găsii într-adevăr o gaură pătrată.

— Să căutăm, poate mai sunt și altele, îl îndemnai eu pe băiat.

Găsirăm într-adevăr încă trei asemănătoare.

— Știe fratele meu ce rost au găurile astea? îl întrebai eu.

— Pe cât știu eu, se face o gaură în pământ ca să vâri ceva înăuntru, dar aici nu înțeleg ce-ar fi putut să vâre cineva, răspunse el privindu-mă nedumerit.

— Un piron sau un cârlig ca să susțină o greutate. Aici poate fi vorba de fixarea unui podeț peste prăpastie. În cazul acesta ar trebui să fie și dincolo alte patru găuri la fel.

— Dar unde e podețul?

— L-au luat sau l-au aruncat în adânc, dinadins, astupând găurile ca să nu-i vină cuiva în gând să treacă peste prăpastie.

— Păcat. Am fi putut vedea ce e și dincolo.

— O să vedem noi și așa, fiindcă o să descoperim gura peșterii și pe partea cealaltă.

— Când, astă-seară?

— Nu, mâine. Intrarea a fost astupată și nu o putem găsi pe întuneric, iar dacă am încerca să cercetăm terenul cu făclia am fi imediat observați. Acum să mâncăm ceva, iar pe urmă voi tatona eu locul.

— Îmi îngăduie Old Shatterhand să merg și eu cu el?

— Nu se poate, tu trebuie să vezi de cai.

Intenția mea era să mă duc pe platou, dar mă temeam să nu întâlnesc vreun indian care, văzându-mă, să dea de veste celorlalți. Furișându-mă în vârful picioarelor, ajunsei la partea de miazănoapte a stâncii și mă așezai pe un bolovan. După vreun ceas de așteptare, auzii pași apropiindu-se. Vrusei să mă scol de la locul meu ca să mă târăsc mai departe, dar n-am avut când. După cum am putut vedea

la lumina stelelor, omul ce se apropia era un indian. Când fu la vreo câțiva pași de mine se opri și se așeză și el pe un bolovan. Proastă afacere! La cea mai mică mișcare m-ar fi putut simți. N-aveam altceva de făcut decât s-aștept să plece. Abia puteam să-mi țin răsuflarea ca să nu mă descopere.

— Uff! îl auzii eu exclamând după un timp.

Se ridică de pe bolovan și ieși în calea cuiva. Era frumoasa Judita. Se așezară amândoi pe bolovan și fusei martor la o discuție cât se poate de interesantă. Indianul era – după cum își spunea singur – Șarpele-viclean, șeful celor trei sute de yumași trimiși aici de căpetenia lor, Gură-mare. Indianul vorbea într-o limbă ciudată, un amestec de spaniolă, engleză și indiană. Fata nu pricepea nici a suta parte din ce spunea el, dar dragostea n-avea nevoie de cuvinte.

— Șarpele-viclean credea că Floarea-albă n-o să mai vină în astă-seară, începu indianul. De ce l-a lăsat s-aștepte atât?

Frumoasa Judita nu pricepu de la început, așa că yumașul repetă cu alte cuvinte întrebarea.

— M-a reținut Melton, răspunse ea mai mult prin semne, căci de astă dată n-o mai înțelegea el.

— Acum ce face?

— Doarme.

— Crede el că și Floarea-albă doarme?

— Da.

— Atunci e un prost care merită să fie înșelat, pentru că și el vrea să înșele pe alții. Floarea-albă să nu se încreadă în vorbele lui; n-o să se țină de făgăduială.

— Știi tu ce mi-a făgăduit?

— Îmi închipui. Bogății, nu-i așa?

— Da. Zice că o să câștige cu mina asta peste un milion; pe urmă o să mă ia de nevastă, o să-mi cumpere diamante și perle, un castel în Sonora și un palat în San-Francisco.

— N-o să ai nici diamante, nici perle, nici castel în Sonora, nici palat în San-Francisco.

— Cum așa?

— Asta e secretul yumașilor. Și chiar dacă s-ar întâmpla cum crede el, n-o să vadă în viața lui banii și nici tu ce ți-a făgăduit. Ești singura floare în pustietatea asta, de aceea umblă după tine. Când are să vadă alte femei o să te lepede ca pe o zdreanță.

— Atunci o să mă răzbun la rândul meu și o să spun tot ce știu.

N-ai să poți. Când o floare s-a vestejit și vrea să devină primejdioasă o calci în picioare în loc s-o arunci. Crede-mă pe mine, nici una din făgăduielile lui n-au să se împlinescă.

— Zici așa fiindcă mă vrei și tu. Dovedește ce spui.

— Șarpele-viclean o să-ți dovedească. De ce l-ai lăsat pe tatăl tău să coboare în mină cu ceilalți?

— Fiindcă e pus supraveghetor și o să câștige multe parale.

— Nu-i adevărat. E legat ca și ei și sapă la pământ. Știi că i s-a făgăduit că va fi scos din când în când la aer ca să te vadă, dar Melton n-o să se țină de făgăduială.

— O să-l silesc.

— Te înșeli. O mie de femei frumoase nu au influență asupra unui om ca el. Cere-i să-l aducă pe tatăl tău sus, ca să-l vezi. Fii sigură că n-o să vrea.

— Atunci mă duc să-l denunț.

— Încearcă! zise indianul hohotind. O să te închidă și pe tine. Frumusețea ta o să se ofilească repede și otrăvurile mercurului or să-ți mănânce frumusețea trupului. Albul e un șarlatan, pe când inima mea e sinceră și gândurile mele cinstitute. Ce-ți promite el în vorbe eu îți ofer în realitate. Numai să vreau, și-aș putea fi bogat, foarte bogat, mult mai bogat decât Melton.

— Indian și bogat! râse ea.

— Pentru ce te îndoiești? Adevărații stăpâni ai pământului acesta suntem noi, alții ni l-au luat cu de-a sila. Pentru viața pe care o ducem nu trebuie nici aur, nici argint. Știm însă unde e ascuns în munți, dar nu le spunem albilor, măcar că n-avem ce face cu el. Dacă Floarea-albă vrea să vină în cortul meu și să fie femeia mea, o să-i dau tot ce i-a făgăduit Melton fără să aibă de gând să-i dea.

— Adevărat? Bani mulți, giuvaieruri, castel, palat, rochii frumoase și multe slugi?

— Tot, tot ce vrei. Te iubesc cum n-am iubit încă o fată de-a noastră. Aș putea să te am și împotriva voinței tale, căci noi răpim femeile pe care le dorim, neputându-le avea altminteri. Dar vreau să fii a mea cu bunăvoia ta. De aceea aștept până ce-mi vei spune tu singură că-mi dăruiești inima ta. Poți să mi-o spui chiar acum?

Indianul se ridică în picioare, încrucișă mâinile pe piept și o privi cercetător. Ea nu răspuse. Ușuratică din fire, cochetase ca să se distreze cu frumosul șef indian fără să se gândească la urmările pe care le putea avea purtarea ei nesocotită. Și-acum, indianul o vroia de

soție. Să fie adevărat că Melton o mințea și că indianul ar putea fi atât de bogat, numai să fi vrut? Stătea drept în fața ei și privirile lui păreau că-i citească gândurile.

— Știi ce gândește Floarea-albă, zise el în cele din urmă. Ei îi plac bogățiile, petrecerile, viața în orașele albilor. Indianul n-are altceva decât cortul lui, calul și armele. Trăiește în pădure, în savană și nu înțelege plăcerile albilor. Cum ar putea Floarea-albă să devină soția unui indian? Nu-i așa că acestea-ți sunt gândurile?

— Da, răspunse ea.

— Dar cu voia ta, lucrurile se schimbă. Zii, „da“ și voi îndeplini toate dorințele tale. Mâna mea nu o va atinge pe-a ta până ce nu-ți voi aduce atâția bani cât îți trebuie ca să ai tot ce-ți pofteste inima.

— Ai putea tu să-mi oferi tot ce vreau eu? strigă ea.

— Da.

— Și e adevărat că Melton mă minte?

— Pune-l la-ncercare. Spune-i că vrei să-l vezi pe tatăl tău, fără să-i pomeniești de ce-am vorbit noi acum.

— Bine. Dacă nu se va ține de cuvânt, îl părăsesc imediat și vin la tine.

— N-o să te lase; te va sili să rămâi cu el.

— Atunci ce trebuie să fac?

— S-aștepți până ce te voi cere eu de la el. Albul e în mâinile noastre. Dacă îndrăznește să se atingă de tine fără voia ta, îlucid. Vino în fiecare seară aici până ce voi lua o hotărâre. Dacă nu vii, înțeleg că ți s-a întâmplat ceva și mă duc îndată la el să te cer.

— O să te ții de cuvânt?

— Șarpele-viclean știe să păcălească pe oricine, pe tine însă nu te va înșela niciodată, fiindcă îi ești dragă. Te poți bizui pe mine fără nici o grijă. *Howgh!*

După ce zise acest cuvânt, care înseamnă un fel de jurământ la indieni, tânărul plecă fără să-i întindă mâna. Ea însă îl lăsă să facă trei pași, se repezi apoi după el, îl cuprinse cu brațele de gât, îl sărută, apoi se întoarse și se așeză din nou pe bolovan. Să fi fost o manifestare bruscă a sentimentelor ei, sau un fel de arvună drept mulțumire pentru bogățiile făgăduite? Poate că nițel din toate acestea. Indianul se opri uluit în loc, veni îndărăt și-i zise cu adâncă seriozitate în glas:

— Floarea-albă mi-a dat de bună voie ceea ce eu nu îndrăzneam încă să-i cer. Să-și dea bine seama că nu-i mai e îngăduit să dez-

mierde, de-aici încolo, pe nici un alt bărbat. Cum se va face ziuă să-l pună pe Melton la probă ca să se încredințeze că albul nu-și va ține cuvântul. Măine seară voi fi iar aici și vai de el dacă va fi îndrăznit să-ți facă vreun rău. Drept mulțumire pentru sărutarea ta îți voi da o veste pe care n-ai fi putut-o afla altminteri. Unul din albi aduși de noi aici a fugit; era un bărbat voinic, mai voinic decât toți ceilalți, pe care Floarea-albă îl cunoștea foarte bine.

— De unde știi?

— După privirile lui care te urmăreau pretutindeni. Ți-era drag?

— Nu. A venit după mine fără să-l chem.

— Atunci n-o să-ți pară rău când ți-o spune că a murit?

— A murit? De unde știi tu?

— Cei doi Welleri l-au urmărit și l-au ucis. Corbii îi vor fi sfășiat trupul până acum.

Judita rămase un timp pe gânduri, pe urmă rosti cu nepăsare:

— Foarte bine că s-a întâmplat așa. Am scăpat în sfârșit de el!

— Da, omul acesta n-o să se mai întoarcă, eu însă voi reveni mâine seară aici. *Howgh!*

Plecă. Ea rămase îngândurată, fără să facă vreo mișcare, apoi începu să fredoneze încet o melodie cunoscută, îndreptându-se cu pas ușor spre urcuș.

Mi-ar fi fost lesne s-o urmăresc și să aflu ascunzătoarea lui Melton. Nu vroiam însă, fiindcă eram sigur că indianul se-aținea pe-aproape ca să o știe în siguranță.

Eram cât se poate de mulțumit de cele aflate. Mi se deschidea o perspectivă nouă. Se putea întâmpla ca să-i biruim pe yumași fără ajutorul mimbrenjilor și fără luptă, pe calea cea mai pașnică posibil.

Ce femeie era și Judita asta? Cât de cinică fusese la aflarea veștii privind moartea atletului! Mă mai împăcăm însă cu nepăsarea ei auzind că îl credea pe tatăl său într-o situație mai bună decât era în realitate.

Atitudinea Șarpelui-viclean îmi insuflase oarecare respect față de acest frumos indian. Era un om de caracter și mă gândeam că am putea încerca unele tratative cu el. O iubea pe frumoasa Judita, care devenise deodată pentru mine o persoană de mare importanță, un fel de obiect de pus la mezat, ca să zic așa. Mă gândeam să o fur, ca să am prin ea o autoritate certă asupra tânărului indian și asupra yumașilor de sub conducerea lui. Aș fi putut s-o fac chiar acum, dar, repet, mă temeam că Șarpele-viclean ar fi putut fi pe-aproape, putând să-mi strice toate planurile.

Mă întorsei deci în peșteră și-l găsii pe băiat așteptându-mă. Până la ziuă dormirăm zdravăn, ca să fim odihniți a doua zi, când aveam multe de făcut.

Dimineața pornirăm să cercetăm tunelul pe partea cealaltă. Astupărăm gura peșterii ca să nu-i vină poftă vreunui din indieni să facă vreo recunoaștere prin partea locului, pe urmă urcarăm stânca. Puteam vedea de-aici tot lagărul yumașilor. Părea adormit. Încet, târându-ne pe burtă, ajunserăm la locul descris de atlet și pe care-l însemnase astupându-l cu bolovani. Dădurăm bolovani la o parte și găsirăm un tunel prin care putea trece un om. Părea să fie cioplit în stâncă de mână omenească și cobora în pantă ușoară. După ce făcurăm câțiva pași, văzurăm la lumina făcliei prăpastia. Erau și aci patru găuri săpate în pământ. Așadar existase, într-adevăr, un podeț de trecere de partea cealaltă a peșterii.

Pornirăm în lungul gangului înalt cât un stat de om. Se cunoștea foarte bine că tunelul era făcut de albi și nu de indieni, căci pe-alocuri stânca fusese spartă de vreun explozibil oarecare. Pătrunserăm adânc înăuntru fără să întâmpinăm vreo piedică. Aerul era destul de respirabil, ceea ce mi s-a părut mai mult decât curios. Flacăra nu se ridica drept în sus și pâlâpâia, semn că pe undeva se făcea curent. Nu cumva gangul era în legătură cu ruina care avea deschizătura sus pe platou?

Făcuserăm vreo trei sute de pași, când mimbrenjul îmi atrase atenția asupra unei lespezi zidită în stâncă.

— O inscripție! zise el.

Luminai locul și citii următoarele: *Alonso Vargas of. en min. y comp. A.D. MDCXI*. Întregii în gând prescurtarea: *Alonso Vargas, oficial en minas y compañeros, Anno Domini MDCXI*, adică: „*Alonso Vargas, explorator de mine și tovarășii săi, în anul Domnului o mie șase sute unsprezece*“. Trecuseră deci mai bine de două sute cincizeci de ani de când vestitul mineralog spaniol descoperise această mină. Îmi însemnai în carnet inscripția și pornirăm mai departe, tot mai departe, până ce am ajuns la capătul gangului, care se sfârșea cu un zid de piatră. Totuși flacăra pâlâpâia tot într-acolo, deși nu se vedea nici o deschizătură. Examinând însă zidul, văzui că în locul unde se împreunau pietrele rămâneau un fel de găuri, pe care nu le puteai băga de seamă decât după flacăra care se îndrepta spre ele. Văzui și aci săpate cu o unealtă ascuțită literele E.L. 1821. Literele erau, probabil, inițialele unui nume, iar cifrele data când gangul fusese astupat cu zidul din fața mea, lăsându-se totuși găurile

pentru aerisirea minei în cazul când cineva ar fi vrut s-o exploateze mai târziu.

Ascultarăm câțva timp cu auzul încordat. Nu se auzea nici o mișcare. Totuși inima îmi bătea cu putere, căci eram convins că pe aici îi voi putea scăpa pe nenorociții de emigranți din mină. Trebuia deci să pătrundem prin zid. Dar cum? Să-l dărâmam? Cu ce? În afară de cuțitele noastre n-aveam altceva asupra noastră și ne-ar fi trebuit cel puțin o zi întreagă să scoatem o piatră din loc. Totuși ne apucarăm de treabă și ne oprirăm abia după ce arseră amândouă făcliile până la sfârșit. Frânți de oboseală, ne-am întors în peșteră să dăm de mâncare cailor, să îmbucăm și noi ceva, apoi, cu alte făclii și câteva lumânări, ne-am apucat din nou de lucru. Am avut însă grijă să luăm și puștile cu noi, ca să ne slujim de ele ca de niște pârghii.

În sfârșit - după ceasul meu era trecut de șapte după-amiază - am putut scoate prima piatră. Mă uitai prin locul rămas gol, dar nu văzui nimic. Întuneric beznă și o liniște adâncă.

A doua piatră o am scos-o mai lesne, a treia tot așa, și, până la miezul nopții, reușirăm să facem o gaură cât să treacă un om pe brânci.

Bineînțeles că după ce ne-am strecurat dincoace ne-am ferit s-aprindem lumina. Văzând însă că nu se simte nimic, am aprins o lumânare.

Ne aflam acum într-un gang destul de larg și înalt, susținut de stâlpi formați din bolovani. Dinspre dreapta venea o adiere de vânt, dar noi ne-am îndreptat mai spre stânga, ca să ne dăm seama ce e în spatele nostru. N-am ajuns prea departe căci ne-am pomenit deodată în fața unui morman năruit care oprea trecerea. Ne-am întors deci și-am luat-o la dreapta. Aici am dat de o mulțime de unelte rezemate de perete. Ne aflam deci într-un loc umblat. Curentul de aer devenise și mai răcoros. Din gang trecurăm într-un fel de încăpere pătrată, în mijlocul căreia se afla o ladă mare de lemn cu trei pereți, legată cu frânghii groase și atârnată de un lanț. Deschizătura aceasta era deci ieșirea din mină și mijlocul ei de aerisire, iar lada servea ca mijloc de comunicație.

Două uși din lemn gros, bine zăvorâte, îmi atraseră atenția. Una se afla peste drum de gangul prin care venisem noi, cealaltă la dreapta noastră.

Ne îndreptarăm mai întâi spre aceasta din urmă și traserăm zăvorul. Mimbrenjul ținea lumânarea. În clipa când deschisei ușa, o femeie se repezi la mine, își înfipse unghiile în gâtul meu și scrâșni în limba germană:

— Tâlhărule! Banditul! Ai venit iar! Dă-mi drumul de-aici ori te sugrum pe loc!

Cuvintele acestea erau mai mult decât jignitoare, dar nu i le luai în nume de rău, știind prea bine că erau adresate altcuiva. O apucaii pe femeie de mâini și când mă uitai la fața ei rămăsei încremenit. Era frumoasa Judita!

— Domnișoară, îi zisei eu, mi se pare că te înșeli asupra persoanei mele. Fii convinsă că n-am venit aci să mor de mâna dumitale delicată. Ia uită-te bine la mine.

— Dumneata... dumneata ești... bâigui ea încremenită. Slavă Ție, Doamne! Nu-i așa că o să mă scoți de-aici?

— Bine, o să te scot, dar cine te-a încuiat aici?

— Melton, monstrul ăla cu chip de om...

— Cum asta? Nu se vâra nimeni de bunăvoie în fundul pământului.

— M-a ademenit cu vorba.

— Ți-a spus că te duce să-l vezi pe tatăl dumitale, nu-i așa?

— Da. Zicea că mergem să-l scoatem afară din mină. Știi că e închis aici?

— Da. Știu chiar mai mult decât îți închipui dumneata; de pildă că Șarpele-viclean, tânăra căpetenie a yumașilor, îi făgăduia aseară unei domnișoare să-i dea bijuterii, aur, castele și palate, dacă vrea să-l ia de bărbat.

În loc să roșească, cum ar fi făcut altă fată, ea mă întrebă cu deplină candoare:

— Ai vorbit dumneata cu el?

— Nu.

— A fost pe la Melton?

— Nu știu. Cu siguranță că se va duce, dacă nu se va fi dus până acum.

— Pe el îl așteptam și, când te-am recunoscut, mi-am închipuit că te-a trimis să mă scoți de-aici. Mai întâi te-am luat drept Melton... banditul acela.

— Parcă erai prietenă cu el.

— Fiindcă îmi făgăduise marea cu sarea...

— Bani, rochii, palate și castele, știu. Și dumneata l-ai crezut? Când ai văzut că i-a închis aici pe toți ceilalți nu ți-ai dat seama cu cine ai de-a face? Ia spune, cum ți-ai închipuit dumneata viața acestor nenorociți de-acum înainte?

— Destul de bună. Zicea că vor munci aici până ce vor extrage atâta mercur cât îi trebuia, ceea ce nu putea să dureze mult; pe urmă